

Nr 550.

Av herr **Forssell**, i anledning av Kungl. Maj:ts proposition, nr 262, angående dyrtidstillägg åt befattningshavare i statens tjänst m. fl. under budgetåret 1932/1933.

Med anledning av kungl. propositionen nr 262 tillåter jag mig väcka följande motion.

I en samtidigt väckt motion har jag föreslagit vissa förändringar i kungl. propositionen nr 262 avseende en minimifixering av indexsiffran till 156 och ett slopande av den s. k. dyrtidsspärren. Här vill jag därutöver föreslå en sådan förändring i den hittills begagnade terminologien vid dyrtidstilläggens fastställande, att de svåra missförstånd, som nu uppkommit med anledning av sagda terminologi, måtte kunna undanröjas. Dyrtidstilläggen beskrivas nu genom angivande av den indexsiffra, på basis av vilken dyrtidstillägget enligt vissa regler skall beräknas. Denna metod har på många håll alstrat den föreställningen, att dyrtidstillägget utan vidare utgår efter sagda indexsiffra, vilken föreställning ju ger en grundfalsk bild av det verkliga läget och tillika ger näring åt ett känslotänkande, som icke är lyckosamt för sämjan mellan samhällsklasserna.

Det måste erkännas att, medan dyrtidstillägget var rörligt både uppåt och nedåt, var det kanske svårt att finna ett annat uttryck för dyrtidstillägget än den basis, efter vilken det kalkylerades. Men sedan riksdagen 1931 beslutat en minimifixering och i all synnerhet om indexsiffran skulle fixeras både som maximum och minimum, borde inga svårigheter längre föreligga att finna en bättre terminologi. Dyrtidstillägget borde nämligen i båda fallen kunna uttryckas i procenttalet på grundlönen. Beteckningen för tillägget skulle sålunda väljas från tilläggsregleringens *resultat* och icke från dess *grund*. I min samtidigt väckta motion har jag, helt naturligt med begagnande av gällande terminologi, föreslagit, att dyrtidstillägget skall beräknas efter en indexsiffra av minimum 156. Uttryckt på det sätt jag här vill förorda, skulle det heta att dyrtidstillägget utgår med ett minimum av 10 procent på grundlönen för nyreglerade verk och med ett minimum av 28 procent för oreglerade verk. Att sedan en stegring, om en sådan på grund av indexsiffrans höjning skulle förekomma, skulle beräknas enligt gängse grunder (enligt mitt förslag dock med dyrtidsspärrens slopande), är ju en sak, som icke behöver uttryckas vid angivandet av dyrtidstilläggets minimum.

Med stöd av det anförda tillåter jag mig föreslå,

att terminologien vid dyrtidstilläggens fastställande
måtte förändras på sätt ovan i motiveringen angivits.

Stockholm den 1 juni 1932.

Arne Forssell.
